

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 К 016332 11 Квлз
Бања Лука, 28.9.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Драгомира Миљевића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету осуђеног С. И., због кривичног дјела насилничког понашања из чл. 385. ст. 2. у стицају са кривичним дјелом тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости његовог браниоца поднесеном против правноснажне пресуде Основног суда у Бијељини бр. 80 0 К 016332 09 К од 18.02.2011. године и Окружног суда у Бијељини бр. 80 0 К 016332 11 Кж од 07.6.2011. године у сједници вијећа одржаној дана 28.9.2011. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости.

Образложење

Правноснажном пресудом Основног суда у Бијељини бр. 80 0 К 016332 09 К од 18.02.2011. године која је потврђена пресудом Окружног суда у Бијељини бр. 80 0 К 016332 11 Кж од 07.6.2011. године, осуђени С. И. је оглашен кривим за кривично дјело насилничког понашања из чл. 385. ст. 2. у стицају са кривичним дјелом тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС) и осуђен на јединствену казну затвора од 4 (четири) мјесеца.

Против првонаснажне пресуде његов бранилац Д. О., адвокат из Б., поднио је захтјев за заштиту законитости због повреде кривичног закона и повреде права на одбрану у жалбеном поступку, са приједлогом да се обије нижестепене пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Републички тужилац је у писменом одговору предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Захтјев тврди да се у изреци пресуде описују радње које представљају обиљежја кривичног дјела учествовања у тучи из чл. 157. КЗ РС, а не кривичних дјела за које је оптужени осуђен.

Пажљивом анализом утврђених чињеница садржаних у изреци пресуде, које се морају прихватити као правилно и потпуно утврђене, за овакав закључак није могуће наћи основ. Радња осуђеног је описана и утврђена као напад на играче - домаће играче, судије и представнике ФК ..., са наношењем тешке тјелесне повреде тренеру овог клуба. Овакав опис не садржи елементе међусобног сукоба двије стране које су спремне и прихватају физички обрачун и учешће осуђеног у таквом сукобу, што би представљало елементе бића кривичног дјела учествовања у тучи из чл. 157. КЗ РС. За постојање овог кривичног дјела основни услов је да је дошло до туче. Како у конкретном примјеру то није случај, радње осуђеног су правилном примјеном кривичног закона квалификоване као стицај кривичних дјела насилничког понашања из чл. 385. ст. 2. у стицају са кривичним дјелом тешке тјелесне повреде из члана 156. став 1. КЗ РС, тако да кривични закон није повријеђен на штету осуђеног.

Повреду права на одбрану, као један од основа за подношење овог правног лијека, бранилац покушава да изведе из ревидирања утврђеног чињеничног стања. Ово није могуће јер се, као што је горе и речено, оно мора прихватити као правилно и потпуно. Зато приговори који се упућују постојању ове повреде такође остају без основа.

Пошто наводи захтјева за заштиту законитости ни у једном сегменту немају основа то је на основу изнијетог Врховни суд је у смислу чл. 354. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић